

KATHRYN TAYLOR

DARINGAMO DVARAS

Apsisprendimas

Alma littera

Prologas

– O Dieve! – Keitė sutrikusi įbedė žvilgsnį į dokumentus, gulinius priešais ją ant dailaus sekretero. Nors jų turinį tik permetė akimis, buvo visiškai aišku, ką laiko rankose. Dabar jau nepa-neigsi to, ką ji taip ilgai manė esant neįmanoma.

Pirštų galais perbraukė per berniuko fotografiją, prisegtą prie vieno iš dokumentų, ir jai akyse susitvenkė ašaros. Ir kaip visus tuos metus šitai galėjo būti nuslėpta?

Kažkur pastate sutrinksėjo durys, šis triukšmas priminė Keitei, kad ji čia, asmeniniuose Kemdenų kambariuose, atsidūrė be leidimo. Greitosiomis į krūvą sustūmė dokumentus ir sukišo atgal į išblukusį rudą voką. Rado jį viename sekretero stalčiuje, tiesa, nugrūstą giliau apačion, tačiau anaip tol ne paslėptą. Jį aptikti galėjo kas tik nori ir bet kas galėjo atskleisti visą jame slypinčią baisenybę. Arba... Keitei užgniaužė gerklę. Galbūt visi jie žinojo ir vis dėlto tylėjo?

Ji paėmė voką ir jau grėžėsi eiti, bet sudvejojo staiga susi-maščiusi, kokių padarinių gali sukelti jos poelgis. Tegu dokumentai ir įrodo įvykus neteisybę, bet juos kaip niekur nieko iš-sinešti reiškia sulaužyti pasitikėjimą, – Kemdenai, ko gero, to jai neatleistų. Tai gali visiems laikams sugriauti jų santykius. O Benas? Ką darytų jis, tai sužinojęs?

Keitei ėmė drebėti rankos, baimė lediniu kumščiu sugniaužė širdį. Bet neturėjo iš ko rinktis. Teisybė turi pagaliau paaiškėti...

– Panele Hakli!

Keitė išsigandusi atsisuko ir tarp pravirų durų išvydo vieną iš tarnaičių, su nuostaba žvelgiančią į ją ir, matyt, visai pagrįstai svarstančią, ką ji čia veikia. Keitė prispaudė voką prie krūtinės ir nenatūraliai nusišypsojo.

– O, sveika, Alisa. Aš jau išeinu. Aš... tik turėjau kai ką paminti, – sumelavo ji, žengė durų link ir, norėdama išvengti skeptiško merginos žvilgsnio, skubiai pro ją prasmuko. Paskui koridoriumi nuskubėjo prie siaurų laiptų tarnams, kuriais užkopė ateidama.

Šiuo keliu naudodavosi dažnai, tad pažinojo jį taip gerai kaip ir kiekvieną kitą kampelį Daringamo rūmuose, kuriuose visada jausdavosi kaip namie. Tačiau dabar, bėgdama laiptais žemyn, pasijuto kaip vagilė, slapčiomis sprunkanti iš pasaulio, kuris jai nebe priklausė.

Laiptų aikštelėje trumpam stabtelėjo, tada pasuko dešininė ir nuėjo tiesiai į biblioteką.

Didžiulėje šviesos užlietoje patalpoje, kurią Keitė visada taip mėgo, odiniame fotelyje sėdėjo tik seras Rupertas, o dramblo-tasis liokajus Kirkbis, visada atrodąs taip, tarsi jo raumeningos rankos tuoj susprogdins juodos ir baltos spalvos uniformą, ant padėklo dėliojo išgertos arbatos puodelius. Abu vyrai nustebę pakėlė akis, nes Keitė – priešingai, nei įpratusi – įeidama nepasibeldė.

– Kur Benas? – pasiteiravo ji pernelyg susijaudinusi, kad galvotų apie kasdienes mandagumo frazes. – Ar jis čia buvo?

Seras Rupertas linktelėjo.

– Jis ką tik išėjo. Jeigu paskubėsi, turėtum dar pasivyti. Manau, ketino eiti į sodą.

Šypsena, šmėstelėjusi senojo baroneto veide, netruko vėl pranykti, ir jis įbedė žvilgsnį į tuštumą. Paprastai toks tiesus, žvalus, vyriškis atrodė susisielojęs ir prislėgtas.

Matant jį tokį Keitei plyšo širdis. Bet argi ne visi jie šitaip jaučiasi? Ji pati vis dar neatsipeikėjo nuo sukrėtimo, neįstengdama suprasti, kas atsitiko. Niekas iš jų nežino, kas laukia Da-

ringamo dvaro. Aišku buvo tik viena: kad labai daug priklauso nuo Beno ir nuo to, kaip jis apsispręs...

– Ar viskas gerai, Keite? – paklausė seras Rupertas ir, pakėlus akis, ji pamatė jo susirūpinusį žvilgsnį. – Ką ten turi?

Keitė nevalingai prispaudė voką prie krūtinės.

– Aš... man tikrai reikia nedelsiant pasikalbėti su Benu, – išsisukinėdama atsakė ji ir greitomis linktelėjusi serui Rupertui išskubėjo paskui Kirkbį, nešinę apkrautu padėklų.

Ji pasuko pro šonines duris pamaniusi, kad Benas bus išėjęs pro čia, ir įžengė į puikų sodą, panašų į parką. Bet šiandien nė nepažvelgė į nuostabiai apsodintas gėlių lysves ir meniškai suformuotas buksmedžių gyvatvores, ji matė vien aukštą šviesiaplaukį vyriškį, jau beveik pasiekusį sodo galą. Jis ėjo neskubėdamas, veikiausiai susimąstęs sliūkinio taku, vedančiu į arklides.

Keitei suspurdėjo širdis – kaip visada jį pamačius. Bet čia pat sau priminė, kodėl nori su juo pasikalbėti, ir nuskubėjo jam pavymui.

– Benai!

Jis išgirdo ir atsisuko. Jų žvilgsniams susitikus Keitė krūtinėje pajuto įtampą, minutėlę jai užėmė amž. Viduje virpėdama artinosi prie jo ir sustojo priešais taip arti, kad tereikėjo ištiesti plaštaką norint jį paliesti. Pati išsigando suvokusi, kaip mielai paliestų.

– Kur išsirengėi? – uždususi paklausė.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Tiesiog turiu šiek tiek pasivaikščioti, prasiblaškyti, – atsakė išsisukinėdamas. Jo paakiuose išvydus tamsius šešėlius, Keitei suspaudė širdį. Šis reikalas sukrėtė jį daug labiau, negu jis norėjo, kad visi jie manytų. – O ką tu čia veiki?

Ji giliai įkvėpė.

– Aš... manau, tu turėtum tai perskaityti, – ištarė ji ir ištiesė voką. Benas susiraukęs jį paėmė.

– Kas čia?

Keitė nieko neatsakė, tik tylėdama žvelgė, kaip jis traukia dokumentus. Skaitant jo veido išraiška keitėsi, darėsi vis niūresnė. Vis labiau tūžminga. Kai pagaliau jis pakėlė galvą ir įbedė į Keitę pilkas akis, ji pajuto, kaip širdį ir vėl sugniaužė ledinė ranka.

Todėl, kad nebuvo tikra, ar kada nors dar įstengs kokiam vyrui jausti tai, ką jaučia Benui. Be to, labai tikėtina, kad ką tik visiems laikams jį bus praradęs ne tik Daringamo dvaras, bet ir ji pati.

Prieš tris savaites

Tyliai sugirgždėjo durys – Benas jas pravėrė, norėdamas pro tamsų plyšį žvilgtelėti, kas už jų. Tačiau staiga siūbtelėjo toks tirštas dulkių debesis, kad jis užsikosėjo. Ta prakeikta sena dėžė! Ar esama čia bent ko nors, kas būtų neapdulk...

Iš priekio kažkas ant jo užkrito ir, net nespėjus atremti, kliudė petį. Čia pat pasigirdo garsus džerskėjimas, nuaidėjęs per visą ilgą koridorių, ir jam palei kojas pabiro šukės.

Benas ne išsyk suprato, kas nutiko: už durų, kurias pastebėjo koridoriaus sienoje, – vienų iš tų tapetais apklijuotų slaptų durų, kurias iš pirmo žvilgsnio sunku ir pamatyti, – būta mažo sandėliuko. Jis buvo tuščias – tik kotu žemyn stovėjo senamadiška šiaudinė šluota, ji ir pasviro. Galbūt nieko nebūtų atsitikę, jeigu ta šluota būtų užvirtusi Benui ant peties, bet virsdama ji nuvertė ir didžiulę vazą nuo šoninės lentynos šalia durų. Ir štai ši vaza, tikras gremėzdas iš mėlyno ir balto porceliano, subyrėjusi į tūkstantį dalelių, gulėjo šalia šluotos ant parketo, sudėlioti įmantriu žuvies ašakų piešiniu.

– Mėš...

Benas spėjo susilaikyti neištareš žodžio, sprūstančio nuo liežuvio galo, nes išgirdo artėjant žingsnius. Dar akimirka, ir iš už kampo išniro nerangusis Kemdenų liokajus, o jam iš paskos sekė viena iš kambarinių, kuri išpūtusi akis įsistebeilijo į jį. Ti-

kriausiai ne tik dėl netikėto triukšmo – susitikę taip Beną į jį dažniausiai žvelgė visi Daringamo rūmuose dirbantys žmonės.

– Ar viskas gerai, pone Sterlingai? – jam būdingu ramiu, mandagiu balsu pasiteiravo Kirkbis. Bet ant plačios jo kaktos įsirėžė statmena raukšlė – Benui išties nepasirodė, kad tai geras ženklas. Ko gero, bus nesugrąžinamai sunaikinęs kokį vertingą vienetinį egzempliorių ir dėl to tapęs dar nemėgstamesnis, nei jau yra. Jeigu tai apskritai įmanoma...

– Man viskas gerai, bet vargu ar taip pasakyčiau apie šią vazą, – atsakė jis ir susiraukė.

Tačiau Kirkbiui ši pastaba šypsenos nesukėlė.

– Atnešk šiukšlių semtuvėlį, – nurodė jis merginai, ši nubėgo ir netrukus grįžo nešina semtuvėliu bei nedideliu kibiru.

Ji greitai ėmė šluoti šukes aplink Beną ir, nors jam buvo suprantama, kad tai jos darbas, jis pasijuto dar blogiau.

– Leiskit man, aš sutvarkysiu!

Jau norėjo paimti iš jos semtuvėlį, bet kambarinė atitraukė ranką ir neryžtingai įbedė į Beną akis.

– Džema susitvarkys, pone Sterlingai, – tvirtu, griežtoku balsu pareiškė Kirkbis, todėl Benas nebemėgino laužyti šių namų taisyklių ir pasitraukė žingsnį atgal, kad Džemai būtų daugiau vietos – tikrai, juk toks jos vardas. Per jos galvą jis pažvelgė į Kirkbį, akylai jį stebintį.

– Ar ko ieškojote, pone Sterlingai?

Geras klausimas, pamanė Benas. Žinoma, jis kai ko ieškojo – atsakymų. Bet nesitikėjo rasti jų už tų keistokų slaptų durų ilgame rūmų koridoriuje. Atidarė jas tik iš smalsumo, o liokajui tai akivaizdžiai nepatiko. Tačiau Benas, kol bus čia, nesileis, kad kas nors trukdytų iš esmės išsiaiškinti, kas ir kaip. Todėl įžūliai atrėmė Kirkbio žvilgsnį.

– Kad ir kaip būtų, tikrai ne šluotos, – atšovė jis nė nemėginamas aiškintis liokajui ir parodė į kibirą, kuri tarnaitė kaip tik nešė laukan. – Savaime suprantama, nuostolius aš atlyginsiu.

Netgi jei pasirodytų, kad tas daiktas itin brangus, Benas užtektinai pasiturintis. Ir jau nieku gyvu neliks Kemdenams skolingas.

Bet vargu ar Kirkbį tai nuramino, nes plačioje jo kaktoje ir vėl susimetė gili raukšlė.

– Ši vaza priklausė ledi Elizai, ji ją paveldėjo, – paaiškino jis, ir Benas viduje sudejavo. Suvokęs, kad dėl šios nesėkmės teks aiškintis dar ir su didžiąja Daringamo dvaro dama, jis ne itin apsidžiaugė.

Kai jis prieš tris dienas apsisprendė priimti Ralfo Kemdeno pasiūlymą ir kurį laiką čia pasilikti, šeimos nariai priėmė jį labai skirtingai. Dauguma jų, regis, nelabai susivokė, kaip su juo elgtis, bet stengėsi išlikti bent jau nešališki. Tik ne ledi Eliza. Senoji ponija kaip ir anksčiau niršulingai neigė, kad Benas yra jos vyriausias anūkas, ir retkarčiais sutikusi neslėpė neapykantos. Bet Beno tai nė kiek netrikdė. Iš jos bent žinojo, ko tikėtis. Gerokai sunkiau buvo įvertinti kitus.

– Šiaip ar taip, nieko nebepakeisi, tas paveldėtas daiktas, deja, sudužęs, – atsakė jis. – Tegu ji tiesiog įvardija sumą, galbūt tai ją paguos dėl netekties.

Kirkbis papurtė galvą.

– Bijau, kad to...

– To neprireiks, – už jų pasigirdo balsas ir atsigręžęs Benas išvydo ateinančią Aivę Karter-Endrius, vyriausią Ralfo Kemdeno sesers Klerės dukrą. Jos raudoni, trumpai kirpti plaukai spindėjo apšviesti popietės spindulių, krintančių pro langą koridoriaus gale. Kai ji sustojo priešais liokajų, jos veido išraiška, kaip ir dažniausiai, buvo ryžtinga.

– O mes močiutei to nė nepasakosime. Tokie dalykai juk gali nutikti, be to, tas daiktas tiesiog pasibaisėtinas. Tikriausiai ji nė nepastebės, kad vaza dingo. Taigi mums nėra dėl ko jaudintis, ar ne taip, Kirkbi?

– Kaip pasakysite, panele Aive, – atsakė liokajus su tokia išraiška, iš kurios buvo neįmanoma spręsti, ką jis apie tai mano.

– O jeigu ji vis dėlto pastebėtų, – pridūrė Aivė ir, kai Benas jau ketino paprieštarauti, kilstelėjo ranką, – tada tiesiog pasakykite, kad tai mano darbas.

Kai Benas, kaip ir Kirkbis, pažvelgė į ją nesuprasdamas, ji šyptelėjo, paskui palinko prie šluotos ir svajingai ją apžiūrėjo.

– Tai buvo mano spąstai Keitei. Vaikystėje mudvi dažnai čia žaisdavome, iki šiol gerai prisimenu, kaip šią šluotą pastačiau mažajame sandėliuke. Ji turėjo iškristi ir išgąsdinti Keitę, vos tik ši pravers duris. Bet, matyt, Keitė tos šluotos niekada ir nesurado, na, o aš ją užmiršau, – pasiteisindama ji truktelėjo pečiais. – Taigi, jeigu kas ir turi atsakyti už sudaužytą vazą, tai aš pati.

Benas žvelgė į jos atvirą besišypsantį veidą ir nebeįstengė toliau išlikti nepatikus. Buvo sunku atsispirti simpatingam Aivės būdui, jautėsi jai artimesnis nei kitiems, galbūt todėl, kad išties bandė ją patikėti, kai ji priėmė jį kaip savo naująjį pusbrolių. Ir todėl, kad ji – geriausia Keitės draugė...

Keitė. Vien paminėjęs jos vardą Beną vėl persmelkė tas jausmas, kuris niekaip nenori jo palikti, – kad jis kažką praradęs, kad trūksta kažko, kas anksčiau buvo teisinga. O dabar pasidarė nebeteisinga. Bet, po paraliais, juk yra kaip tik atvirkščiai!

– Nė nežinojau, kad taip gerai moki spęsti spąstus. Vargšėlę Keitę galima tik atjausti.

Jis šypsojosi, nors buvo nelengva, ir jautėsi nesmagiai, nes labai norėjo pasiteirauti, kaip sekasi Keitei. Pasijuto dar prasčiau, kad to nežino, nes nuo ano vakaro jau ketvirta diena nebuvo jos matęs.

– O, neturėtum jos nuvertinti. Ji neblogai sugeba savimi pasirūpinti, – atsakė Aivė, bet rimčiau nei prieš tai, ir Benui pasirodė, kad jos žodžiuose slypi įspėjimas. Bet netrukus ji vėl nusišypsojo ir pridūrė: – Beje, aš kaip tik einu į arklides. Jeigu nori asmeniškai jai pareikšti savo užuojautą, galėtum mane palydėti.

Benas pajuto pagundą. Netgi labai stiprią. Bet paskui prisiminė, kad negali.

– Esu susitaręs su Ralfu, – tarė jis ir dirstelėjo į rankinį laikrodį, rodantį lygiai pusę keturių. – Dabar.

– O, – Aivė toliau šypsojosi, tačiau Benas buvo tikras staiga jos akyse išvydęs nerimą. – Žinoma, tai svarbiau.

– Ar parodyti jums kelią į pono Kemdeno darbo kambarį? – pasiteiravo Kirkbis, vis dar stovintis šalia ir, akivaizdu, tiksliai žinantis, kur vyks susitikimas. Beno tai nė kiek nenustebino. Regis, liokajus nepraleisdavo nieko, kas vyksta šiuose namuose.

Jis papurtė galvą.

– Nebūtina. Aš žinau kur.

Buvo nevisiškai taip. Tiesa, jis numanė, kad tas kambarys yra gretimo koridoriaus gale. Bet šis namas baisingai didelis, tad galbūt jis ir klysta. Žinoma, tai nereiškia, kad dėl to turėtų priimti Kirkbio pagalbą, – šis ir taip nuolat išdygdavo visur, kur tik Benas pasisukdavo. Galima pamanyti, lyg jam būtų buvę pavesta jį stebėti, – ši mintis Benui nė kiek nepatiko, kai apie tai pagalvojo vienas eidamas koridoriumi.

Bet jeigu tai ir tiesa, galbūt Kemdenus galima suprasti? Tikriausiai jie pasitiki juo ne daugiau nei jis jais. Tiesiog ši situacija tiek jiems, tiek jam pernelyg netikėta ir neįprasta.

Benas papurtė galvą. Kartais ir pats nebesuprasdavo, kas jį pastūmėjo šiam žingsniui. Kai prieš gerą mėnesį čia atvyko, turėjo vieną vienintelį tikslą – kerštą. Buvo visiškai įsitikinęs, kad Kemdenai nusipelno jo neapykantos. Dabar nebebuvo toks tikras, todėl savo sumanymą atidėjo, – bent kol išsiaiškins, ar gali pasitikėti šia šeima. Savo šeima, nors jam vis dar buvo sunku tuo patikėti. Pirmiausia savo tėvu, sutikusiu jį taip nelauktai draugiškai.

Ar Ralfas Kemdenas iš tikrųjų rimtai žiūri į savo pasiūlymą ir nori su juo bendrauti? O gal visa tai tik gudrybė, skirta užliūliuoti ir nukreipti jį nuo tikrojo sumanymo? Gal pokalbis, į kurį eina, padės geriau susivokti.

Artindamasis prie kambario, kurį numanė esant Ralfo darbo kabinetą, Benas pamatė, kad durys plačiai praviros. Viduje kaž-

kas kalbėjo, jis aiškiai girdėjo balsą ir atpažinęs, kad jis Ralfo, nejučiomis nusišypsojo. Vadinasi, orientacija jo nenuvylė.

Jis paspartino žingsnį, tačiau priešais duris staiga sustojo.

– Jeigu tas tipas mano, kad gali mus įveikti, jis klysta, – išgirdo su didžiausia panieka režiant Ralfą. – Tiesiog puikuojasi, ir tiek. Bet labai greitai jis sužinos, kas nutinka žmonėms, kurie leidžiasi su mumis į kivirčius.